

Phật ở đâu?

ISSN: 2734-9195 17:55 24/04/2016

Gia đình tôi đi chùa Hương, bé Tý nhà tôi 12 tuổi, một đứa trẻ sống ở thành thị chỉ biết “làm bạn” với màn hình ti vi và máy tính bảng...nên bé rất vất vả và “ì ạch” khi phải chen chúc và leo núi...

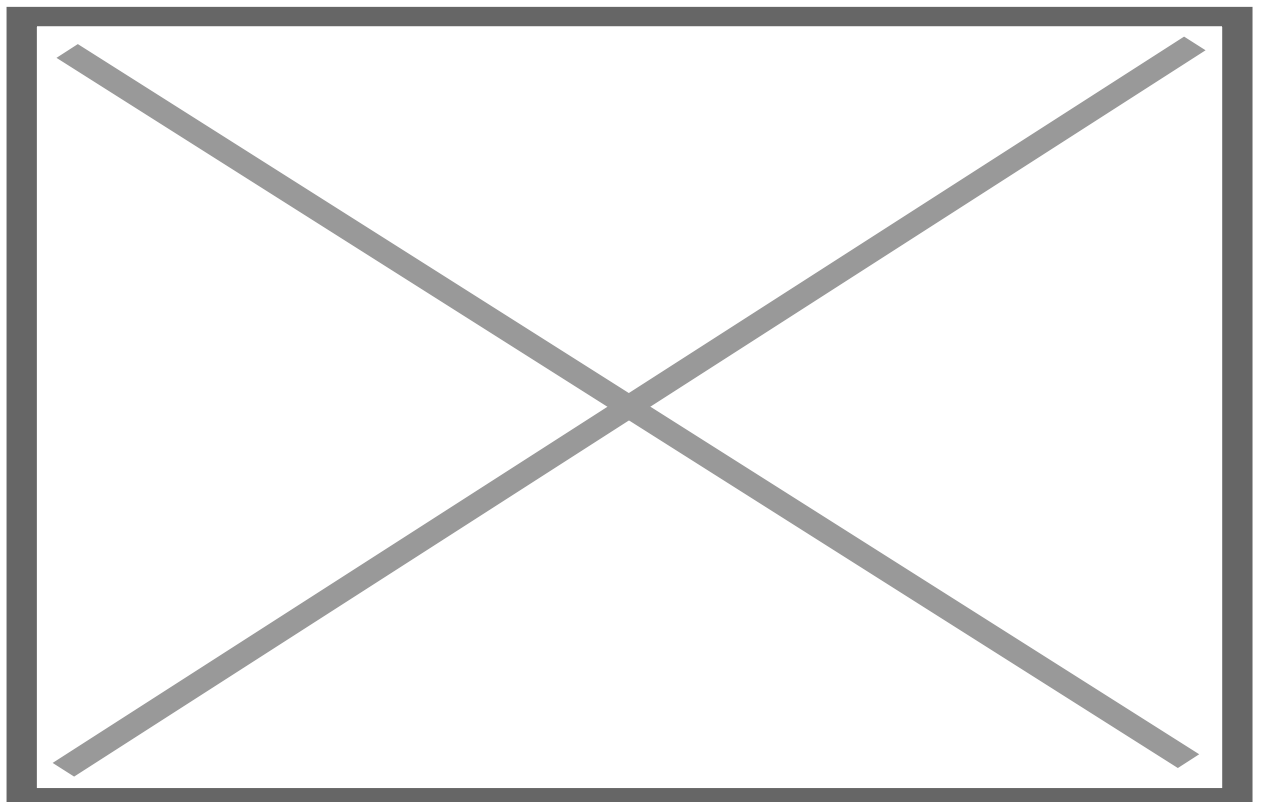
Đến lưng chừng núi, bé mệt nhoài dừng lại, hỏi tôi:- Mẹ ơi mình phải leo núi thế này để làm gì?

Tôi trả lời mà không cần suy nghĩ lâu: - Để đi lễ Phật con ạ.

Bé lại hỏi: - Phật ở đâu hả mẹ?

Ngẫm nghĩ một lúc, tôi chọn câu trả lời cho có vẻ gần gũi một chút:

- Phật trong tim mình con ạ. Khi con phải lựa chọn giữa hai việc tốt và xấu, mà con dám chọn việc tốt để làm, cho dù khó khăn, thì khi ấy con đã có Phật ở trong mình.

Bé Tý vẫn không buông tha, lại hỏi:

- Phật ở trong tim mình rồi thì việc gì mình phải leo lên đây cho khổ hả mẹ?

Câu hỏi của bé làm tôi suy nghĩ nhiều về hành động đi lễ chùa của mình. Tôi sẽ cầu gì khi chấp tay cúi mình trước tượng Phật?

- Con cầu xin cho cả nhà con được khoẻ mạnh, hạnh phúc, ăn nên làm ra, các cháu chăm ngoan, học giỏi, công việc làm ăn của con được “công thành, danh toại”, quý nhân phù trợ...- toàn là những điều có lợi cho bản thân gia đình mình!

Đến cửa Phật, tôi nhìn ra xung quanh, nghe những người đang chen chúc cúi đầu lẩm rầm khấn vái lễ Phật và thấy: “Họ xin được hoá giải tội lỗi, thăng quan tiến chức, có nhiều tiền của, nhà lầu xe hơi, đi nước ngoài nước trong, và nhiều cầu xin lợi lộc khác nữa...”.

- Tôi tự hỏi mình: “Mình giảng giải cho con như thế về Phật, nhưng liệu mình có làm được như thế? Tại sao mình đi chùa Hương lễ Phật tới 2 lần?”

- Với thời gian ấy, với chi phí ấy để đi lễ chùa, giá như mình bỏ ra để tặng, để chăm sóc cho một cháu bé mồ côi, cho một người già không nơi nương tựa, thì có hữu ích hơn không, tâm mình sẽ thanh thản, lòng mình sẽ thoải mái hơn không?

Một lần, tôi vào miền Trung, cố tìm vào tận nhà anh Lê Nuôi, người từng một thời là chồng của nghệ sĩ Lê Vân. Anh có một biệt thự tuyệt đẹp ven sông, và ngôi biệt thự này không bao giờ đóng cửa, bất cứ người nào dù quen biết anh hay người lạ, đều có thể vào nhà anh tá túc, ở chơi, thức ăn có trong tủ lạnh, tự nấu, tự ăn, ở rồi đi tự do như nhà mình. Có lẽ vì cái tình hiếm có đó của anh, mà ngôi biệt thự dù không có bảo vệ, dù mở cửa thông thoáng đêm ngày, nhưng không bao giờ mất trộm.

- Trong khuôn viên biệt thự, anh trưng bày nhiều tác phẩm nghệ thuật, nhiều đồ lưu niệm đẹp đẽ và giá trị, người nào đến ở, nếu thích có thể lấy đi để giữ làm của riêng, nhưng không được lấy đi bán. Cũng có người đến lấy đi, nhưng lại có người khác mang đến tặng anh những thứ khác, và ngôi biệt thự ở góc nào ta cũng có thể ngấm say sưa, vì những món đồ, những điều đẹp đẽ ngự trị...

- Trò chuyện với anh Lê Nuôi, tôi thấy anh vô cùng bức bối về chuyện có những nhà thờ, những chùa chiền giờ đây mọc lên trên khắp đất nước chúng ta, xây cao to đẹp đẽ với số tiền lên tới hàng chục tỷ mỗi ngôi chùa, nhưng tối đến thì lại khoá kỹ kín cổng cao tường, kẻ thất cơ lỡ vận không nhà không cửa chẳng vào được cửa Phật để tá túc, phải nằm ghé mái hiên lạnh lẽo bên ngoài! Vô lý lắm thay! Cửa chùa rộng mà lòng người lại hẹp!

- Vậy thì Phật có ở chùa hay không ...? Câu hỏi đó cứ day dứt tôi mãi đến tận bây giờ!

Tác giả: **VTT** (*sưu tầm và biên tập*) **Tạp chí Nghiên cứu Phật học số tháng 3/2016**